

הנודר מן המבושל פרק ששי נדרים

(6) כמות סב: עיין סס
ממ שטייטן.

הגהות הב"ח

(6) גמ' אול הוה מתי
סרי: (3) שם ועוד
שבין לך אלמנט
חיות: (2) שם ואשתי
מן נכסיה מן שית מילי:
(7) שם עדין ליה חד
מן עינא: (8) שם אמרו
ליה יעביד מרנא:
(9) שם טבעת ספינתא
דמן דסרוקיתא וטוליה
עיקא וכו' נהויה
דימנא ומן מטרותא
כל"ל: (10) רש"י ד"ה
חלף ללא וכו' שטס הס"ד
ואח"כ מ"ה ואת
ליהיא, שלא היה לה
בגדים ראויים הס"ד:
(11) ד"ה ומן אילא וכו'
עושין לכן אות מן עיני
של אל ואת דגרסי מן
ענא היו עושין:
(12) ד"ה איתו וכו' דבר
הס"ד ואח"כ מ"ה יעביד
מרנא:

תורה אור השלב

(א) יודע צדיק נפש
בדמיון ורחמי רשעים
אקרוי: (משל י"ב)

פירוש הרא"ש

ד"ר ציפתא. הגביה
המללית וסמך על הס
שלאה שם מעשה:
דכ"בא שבוע. עשיר
גדול היה כדליתא פניק
הזקין (עיין 97 ט).
רמינא ד"ר ירושלים
דהבא. אס יהיה לי
סיפוק אעשה לך ירושלים
של וזה עטרה הנקראת
עיר של וזה. וכן עשה לה
כדליתא פניק משה אשה
(97 ט): אתא אליהו
כדי לנחמס מנער
כרי: מן ענא. עושין
חוקים: מן ענא. עושין
איל של וזה או עו אהד
ממין האין: גווא.
חמיט ען גדול: מן
מטרותא. פעם אחת
וליה אותם רבי עקיבא
הזכיר ישראל ללוח מעות
היה הגדול יהו ערביס
לו מי שאמר והיה העולם
והיה הגדול וכן הפרשן
חלה ר"ע הלכה ועמדה על
שפת הים ואמרה ידעתי
שאלמלא שעטת אותם לא
ר"ע היה פרע ממנו, מי
שאמר והיה העולם ויהי

ד"ר ציפתא. הגביה המללית שהיה יושב עליה: ואמר ליה לשלוחא.
לאלו לצמיה: חזי מואי איבא. ראה כמה עושר יש לי. שנטעה לו נס
ונתמלה כל אותו מקום והוצים: ואיתנסיבת ליה בסיתוא. צמנות
החורף: הוה גנו בי תיבנא. היו ימינו צין התבן שלל היו להם

ד"ר ציפתא. מחללת: חזי מואי איבא. מעשה נסים¹ הוה נקיש:
מן מווייה. היה מלקט התבן משערותיה: רמינא ד"ר ירושלים
דהבא. חכשית של וזה שירושלים מווייר זה. והכי עבד לה כדליתא
צפרק צמא אשה (שבת 97 ט): אתא אליהו אדמוי דהון כאנשא. כדי
לנחם אותם ולהראות להם שיש עניים

כריס וכסמות: קא מנקיש ליה

תיבנא מן מווייה. היה מלקט התבן
משערות: אי הוי לי רמינא ד"ר ירושלים
דהבא. אס יהיה לי סיפוק שאלמנער
אעשה לך ירושלים של וזה צמי נפש
שמוויירת בכל ענייני ירושלים והיינו
לדמרינן צמקת שבת (97 ט). עיר
ירושלים של וזה כדעבד ליה רבי
עקיבא לדצמיהו: אתא אליהו קרא
אבנא וכו'. עבד הכי משום קורת
רוח לכן לדלדייה לא היה לו אפילו
תבן כמו להם: שפיר עביד ליה אבון.
לדלדין מנכסיה: חדא ד"ה דמי
ד"ר. שהוא גרוש ממך. ועוד ששמעתי
באלמנות חיות שהרי הניחך כמה
שנים (1): יודע צדיק נפש בהמתו.
אית דלמרי דלחיה הות ידעה דר'
עקיבא הוה ואמרה ליה ללא מימנמיא
צענייה. ואית דלמרי ללא הות ידעה
אלא הכי קא אמרה לדדיק לא מצאה
לאנשי: ש"י וש"לם ש"ה הוא. על
ידה הוא כל מה שלמדתי: מן שית
מי"י איעתר רבי עקיבא מן כלבא
שבוע. דלפני ליה צנכסיה: ומן
אי"א דספינתא דב"ש ספינתא עבדין
ליה מן עינא. עושין לכן (6) מן אותו
ענין של איל. ואית דגרסי מן עינא¹²
היו עושין כמין אלא של ען והיו

ד"ר ציפתא ואמר ליה לשלוחא חזי מואי

איבא מיהו לא ניהא לי דאיתחני בהדין
עלמא (6) ר' עקיבא איתקדשת ליה ברתייה
(דבר) דכלבא שבוע שמע (בר) כלבא
שבוע אדרה הנאה מכל נכסיה אולא
ואיתנסיבה ליה בסיתוא (6) הוה גנו בי תיבנא
הוה קא מנקיש ליה (6) תיבנא מן מווייה אמר
לה אי הווא לי רמינא לך ירושלים דדהבא
אתא אליהו אדמוי להון כאנשא וקא קרי
אבנא אמר להו הבו לי פורתא דתיבנא
דילדת אתתי ולית לי מידעם לאגונה אמר
לה ר' עקיבא לאנתתיה חזי גברא דאפילו
תיבנא לא אית ליה אמרה ליה זיל הוי בי
רב אול (6) תרתי סרי שנין קמו דר' אליעזר
ור' יהושע למישלם תרתי סרי שנין קא אתא
לבויתיה שמע מן אחורי ביתיה דקאמר
לה חד רשע דבויתיהו שפיר עביד לך אבון
חדא דלא דמי לך ועוד (3) [שבקך]
ארמולות חיות כולהון שנין אמרה ליה אי
צאית לדילי ליהו תרתי סרי שנין אחרנייתא
אמר הואיל ויהבת לי רשותא איהדר
לאחורי הדר אול הוה תרתי סרי שני
אחרנייתא אתא בעשרין וארבעה אלפין
זוגי תלמידי נפוק כוליי עלמא לאפיה ואף
היא קמת למיפק לאפיה אמר לה ההוא
רשיעא ואת להיבא אמרה ליה (8) יודע צדיק
נפש בהמתו (1) אתת לאיתחזויי ליה קא מדרחן
לה רבנן אמר להון הניהו לה ש"י וש"לם
שלה הוא שמע (בר) כלבא שבוע אתא
(1) ואיתשיל על נידריה ואיתר"י (1) ואיתר"י (1) מן
שית מילי איעתר רבי עקיבא מן כלבא
שבוע מן אי"א דספינתא דכל ספינתא

ד"ר ציפתא. מחללת: חזי מואי איבא. מעשה נסים¹ הוה נקיש:

ד"ר ציפתא. מחללת: חזי מואי איבא. מעשה נסים¹ הוה נקיש:
מן מווייה. היה מלקט התבן משערותיה: רמינא ד"ר ירושלים
דהבא. חכשית של וזה שירושלים מווייר זה. והכי עבד לה כדליתא
צפרק צמא אשה (שבת 97 ט): אתא אליהו אדמוי דהון כאנשא. כדי
לנחם אותם ולהראות להם שיש עניים
וימר מהם: דלא דמי ד"ר. שאינו
דומה לך ממשפחה תשובה כמותך:
ואת דהיבא. שלא היו לה צגדים
לאוי"ס: יודע צדיק נפש בהמתו.
יודע הוא זה (1) שנטעמתי צצילי:
ש"י וש"לם ש"ה הוא. תורתי
ומורמס צציליה היא שנתנה לי
ענה למיזל לצי רב: אי"א דספינתא.
ככל ספינה היו עושין דמות איל מען
לנחם ולסימן שמהא הספינה קלה
צהליכמה כחלל והיו ממלחין אותו
דינרי וזה: ומן גווא. מיצה העשוייה
להניע צמחה ממון הספינה
כדלמרינן (ר"ס 1) צי גוזל דרמננא
לשון אומר: ומן מטרותא. פעם
אחת הולכנו ר"ע ותלמידיו מעות
והלכו אל מטרותא אמרה לו לר"ע
הריני מלווה אותך ותהיה אמה לווה
והקצ"ה ויס ערצם צדצר קצע לה
ומן לפרשון וכשהגיע זמנה הלכה
אותה מטרותא על שפת הים אמרה
לר"ע גלוי יודע לפניך שר"ע חולה
שאלה ערב צדצר מיד נשמעית צמו
של קיסר ונטלה ארצו מלא אצנים
טובות ודינרי וזה וזרקה לתוך הים
והיס הצאמו צמקוס שהימה אותה
מטרותא יושבת על שפת הים מיד
נטלה אותה ארצו והלכה לה לימים
תרפא ר"ע וצא לו אלל היא
מטרותא ומעומי צידו לפרשון
חוצו אמרה לו תורתי אלל
הערב והוא פרע כל החוב והא
לך מה שנתן לי יותר ומאותו
ממון שהחזירה לו נתעשר ר"ע:
ומן

ד"ר ציפתא. פירוש
הגביה המללית וסמך
שלאה שם מעות הרבה
נכס: גמי בתיבנא.
מחמת עיני: מנקיש
ליה (6) תיבנא. ממה
שנאלמו לו בשער: רמינא
ד"ר ירושלים דדהבא.
וכן עשה כדליתא שבת
(97 ט): ד"ה דמי לך.
אית רלוי והון לך: אי"א
דספינתא. כל ספינות
עושין להם איל של וזה:
ומן מטרותא. פעם
אחת הולכנו ר"ע ותלמידיו
עקיבא למעות, הלכו אלל
מטרותא ללוח ממנה,
אמרה להם איני מאמנת
לך (לכס), אמר לה רבי עקיבא
מי את מפלה שאמן לך
ערב, אמרה לו מי שאמר
והיה העולם ויס הגדול,
וכשהגיע הוןך מלה רבי
עקיבא ולא צל, הלכה על
שפת הים אמרה רש"ע
היום מלה רבי עקיבא
עבדך והוא העמיק ערב
לי מה עשה הקצ"ה צאמו
היום נשיתי בת קיסר
ונטלה קופסא מלאה כסף
וזה ונטלה לים וצפה
וצאה לאותו מקום ונטלה
אותו ומלאה בה ממון
גדול וכשהתרפא רבי
עקיבא צל אלא ואמר גלוי
ידוע לפני מי שאמר והיה
העולם שחלתי צאמו
ממן, עכשי היה כל ממוןך
צדי, וספירה לו כל
המעשה והקניטתו צמח
גמיה ומתה לו ממנות
גדולות:

ליקוטי רש"י

דכ"בא שבוע. שם
אחד משערי ירושלים
של הסגס לצימו רעב
ככלה היה יוצא שבע
(כתובות 30): בבא.
פחת (מירק בה). יודע
צדיק נפש בהמתו.
מה שנתנו וצמי צמו
לריס (משל י"ב). ש"י
וש"לם ש"ה הוא.
מורה שלמתי אני
ושלמדם אחס על ידה
הוא (כתובות 30).

הגהות וצינונים

[6] בכמה
בסיתרא. ובכתובות
בציננא: [3] ברוב
כתה"י. דה. וכפירוש
הר"ן. וברש"י כלפנינו:
[3] בכתובות ליתא
"זוגי" וכן משמע
ביבמות סב: ע"ש
(גליון): [7] צ"ל יודע
צדיק דיו ד"ים (משל
כט 1) והג"י נפש
בהמתו" טעות הוא
(שמו"ק, וכ"ה בכתה"י
דפוי"ש של הר"ן): [8] פי'
הר"ן ע"ז בעמוד ב: [1] [בעין יעקב ליתא "ואיתר"י" (גליון): [2] [נ"א יעבר (הג"ש): [3] [בערוך ע"ך סוק
אורחתי ישמעאלים, תרגום ירושלמי סיני דסוקאין (גליון) "דמן דסרוקיתא" בכתה"י וראשונים ל"ג א"ג תיבות אלו. ועי'
בי"ח אות 1 ומהרש"א: [4] צ"ל עיוא (רבי"א, וראה בי"ח): [5] וברא"ש איתא ענא: [6] צ"ל בלבבא. ובד"ה הכל ידוע, ובר'
[7] בכתה"י מה שנטעמתי: [8] צ"ל ליה (הג"ש). ואח"כ צ"ל ממה שנתנו ליה בשבירה. וכ"ה בר' ובגיה. וראה אות ב:
ומן

"בלבו" "ונכנס" "ונטל" "חורף": [6] נסים היה כצ"ל והס"ד. ומה"ד הוה נקיש מן מווייה (כתה"י, רבי"א והג"ש): [7] [בעין יעקב ליתא "ואיתר"י" (גליון): [2] [נ"א יעבר (הג"ש): [3] [בערוך ע"ך סוק
אורחתי ישמעאלים, תרגום ירושלמי סיני דסוקאין (גליון) "דמן דסרוקיתא" בכתה"י וראשונים ל"ג א"ג תיבות אלו. ועי'
בי"ח אות 1 ומהרש"א: [4] צ"ל עיוא (רבי"א, וראה בי"ח): [5] וברא"ש איתא ענא: [6] צ"ל בלבבא. ובד"ה הכל ידוע, ובר'
[7] בכתה"י מה שנטעמתי: [8] צ"ל ליה (הג"ש). ואח"כ צ"ל ממה שנתנו ליה בשבירה. וכ"ה בר' ובגיה. וראה אות ב: